Приніс тато додому отакенну коробку, а Наталочка питає:

— Що це?

Тато загадково усміхнувся й каже:

— Тут дядечко Цок живе.

Розкрив він коробку, а там і справді — розмальована хатка. На передній стінці в неї — кружок із цифрами та дві стрілочки, одна більша, друга менша.

Наталочка припала до хатки вухом, прислухалась, але нічогісінько не почула.

— Мабуть, дядечко Цок спить,— прошепотіла вона.

— А от ми зараз дізнаємося,— підморгнув тато.— Дядечко Цок — невтомний трудівник, він ніколи не дрімає!

Прилаштував тато хатку на стіні, підтягнув гирі на ланцюжку, гойднув маятник — і в хатці весело зацокало.

— Ой, як гарно! — сплеснула долоньками Наталочка.— А чи відчиняється оте віконце?

— Звичайно. Сюди дядечко Цок випускає погуляти свою зозульку, і вона кує діткам на щастя, на довгі літа...

Тепер щоранку, тільки-но Наталочка зачує зозульчине "ку-ку", вмить схоплюється з постелі і швиденько починає збиратися в дитсадочок.

— Дякую, дядечку Цок! — гукає вона.

Зозульку у віконці Наталочка вже багато разів бачила, а от самого дядечка Цока підстерегти ніяк не вдається. І що він там робить у своїй хатці?

— Дядечку Цок! — гукає Наталочка.— Хоч раз визирніть!

Та з хатки тільки й чути: цок-цоки-цок...

Працює дядечко, ніколи йому, він час відлічує.